

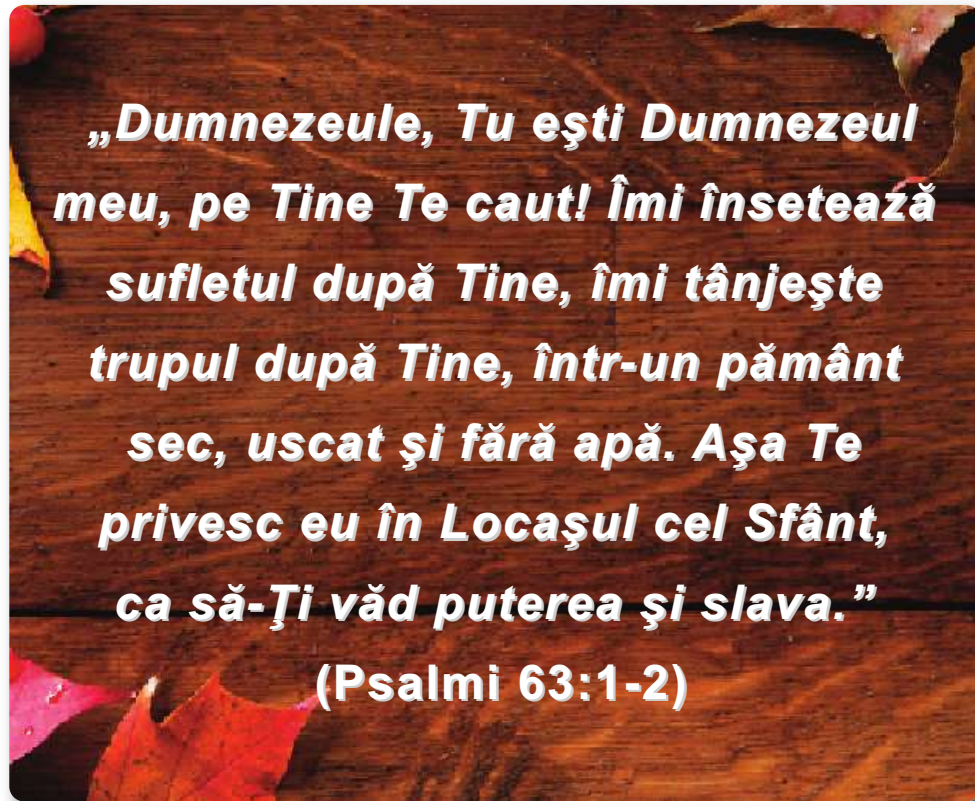
continuare din pagina 3

zilnic. Capabilă să ierte, să mântuiască, să binecuvânteze, să protejeze, să lupte cu noi și să biruiască orice încercare. Dragostea lui Dumnezeu față de noi, ne înconjoară în fiecare moment. Trebuie doar să știm să o vedem în viața noastră, să o împărțim cu cel de lângă noi sau să o vedem în fiecare frunză colorată și

copilași care se joacă în razele întârziate de afară...

Și dacă va întrebați cine sunt personajele din povestea mea, am promis să țin secretul confirmând doar că tânăra sunt eu. Vă iubesc și va duc dorul!

Anda Mețac

Biserica Creștină Baptistă
„BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro
e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Camelia Sabău
Tehnoredactare: Dan Matei, Roxana Modoc

Anunțuri

Luni ora 18.00 Ședință de comitet
Miercuri ora 18.00 Repetiție de cor
Joi ora 18.00 Închinare și studiu biblic
Vineri ora 17.00 Tineret
Sâmbătă orele 12-14 Misiune la Nistru
Duminică ora 10.00 Serviciu de închinare
Duminică ora 17.00 Serviciu de închinare.
Programul copiilor.

EDITORIAL

Pastor Daniel Chereji

PUTEREA DRAGOSTEI LUI

„Imi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii.” (Psalmi 40:1-2)

Nimic nu se poate compara cu puterea dragostei lui Dumnezeu. Când un om păcătos strigă după ajutorul Lui, singurul motiv care Îl mână pe Dumnezeu să

intervină este dragostea.

Puterea dragostei Sale poate fi văzută într-un mod perfect în persoana și lucrarea Domnului Isus Cristos. Dragostea a fost cea care l-a determinat pe Dumnezeu Tatăl să-și trimită Fiul în lume și tot dragostea a fost singurul motiv pentru care Cristos a fost gata să se întrupeze, să accepte în mod voluntar condiția de om cu toate limitările pe care le presupune, precum și să se confrunte cu suferința și moartea, ca preț al răscumpărării noastre și absolvirii de mânia lui Dumnezeu.

Într-adevăr, numai Dumnezeu este capabil de o manifestare desăvârșită a dragostei, care nu poate fi măsurată și cuprinsă de mintea limitată a omului. Este copleșitor să știi că fără să ai nici cel mai mic merit, când strigi după ajutor, indiferent cât de mult te-ai afundat în mocirla păcatului și oricât de adânc ai coborât în groapa pieirii, în dragostea Sa nemărginită, Isus Cristos nu se dă înapoi de la sacrificiul de Sine, ci coboară El însuși în mocirlă, lăsându-se murdărit de noroiul și blestemul păcatelor noastre.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16)

Puterea dragostei este atât de mare încât nu există groapă suficient de adâncă în care Domnul să

Continuare pag. 2

nu fie dispus să coboare pentru a ne salva de la moarte veșnică și a ne aduce într-o stare de părtășie cu Dumnezeu Tatăl, din postura unor ființe înnoite și restaurate, în care locuiește Duhul Sfânt.

Puterea dragostei este cea care transformă păcătoșii din oameni morți în ființe răscumpărate care au acces la bogățiile și comorile de har peste care stăpânește Cristos.

Puterea dragostei Sale este cea care ne așază în siguranță, departe de gropile nelegiurii, feriți de noroiul mocirlei, pe Stânca neclintită care este El Însuși, cu pașii întăriți, ca să putem croi cărări

În autobus, un cuplu în vârstă și o tânără. El, înalt, subțirel, purtând o pălărie și maniere care par preluate din vremuri cu berline, crinolină și monton, vremuri în care toamna arămie colora atmosfera suficient, fără să fie nevoie să spele cu ploaia străzile pline de noroi ale caracterelor noastre. Ea, cu mult mai scundă decât domnul, cu o privire căpruie, în care dacă se oglindește soarele ai impresia că ar putea topi miera, cu o voce care mângâie, singura competiție a zâmbetului fiind culorile jucăușe de pe rochia înflorată de catifea. Se eliberează un loc. Cu un gest protector, el, o lasă pe ea să se odihnească în timp ce cuplul de îndrăgostiți se țin de mână.

În fața blocului, un parc acoperit de toamnă. Mici păsărele zglobii se bucură de ultimele clipe calde de octombrie. Cu o viteză și o încredere profesionistă, o fetiță cu bucle blonde își dă drumul gata de decolare pe trotuar. Pe bancă, stă bunica care își supraveghează nepoțelii atent. Are grijă ca fiecare pas să fie în siguranță. Frățiorul cel mic, o trage de mână și îi șoptește la ureche. Bunica

drepte prin pribegia efemerului, către destinația glorioasă a cerului.

Cine a trăit într-un mod real experiența dragostei lui Dumnezeu și este conștient că are parte de ea în fiecare clipă a existenței, este cucerit ireversibil de puterea dragostei Sale și va purta pentru totdeauna în sufletul său cântecul unic al recunoștinței și adorării, amestecat cu lacrimile uimirii și zâmbetul extazului, ferindu-se de mocirlă și încercând cu toată ființa să își copieze Mântuitorul și Stăpânul, iubind cu o dragoste asemenea dragostei Lui.

pastor Daniel Chereji

caută în geantă, dar bomboana era una singură... Fetița, își lasă „avionul” aterizat lângă bancă și privește confuză cum se va rezolva dilema. Frățiorul cel mic, o privește și îi întinde ei bomboana. Tânăra, trece zâmbind pe lângă cei trei, grăbindu-se spre ceea ce avea de rezolvat în ziua respectivă.

În fața unei universități, tânăra ajunge la destinație. Așteaptă rezultatele unui examen cu emoție. Erau ani de muncă, de nopți, de vise și speranțe care puteau fi strivite ca în alte dați de trei secunde în care își citea numele. Se afișează rezultatele. Cu lacrimi în ochi, se caută pe lista „Respins”. Nu se regăsește, așa că fără pesimismul inițial, își face curajul să se uite pe lista admișilor. Era chiar ea, cea care stătea pe locul numărul 13 în sală, era cap de listă, era prima.. dar nu pentru că avea un merit, ci pentru că Cineva i-a îndeplinit fiecare promisiune. Într-un salon de spital, al secției de psihiatrie, un pacient. Se aude o sonerie. Era pacientul chemând asistenta poate a nenumărata oară. Își smulse și aruncase iar branula. Asistenta, ia toată treaba de la capăt cu

continuare din pagina 2

răbdare și fără reproș. Încearcă să pătrundă în mintea pacientului, explicându-i iar și iar toată povestea până acesta se liniștește. Probabil în câteva minute, va fi nevoie să o facă iar... Tânăra surprinde scena împreună cu noii ei colegi de grupă și zâmbeste iar gândindu-se la răbdarea pe care asistenta o afișează și la cât aștepta să surprindă astfel de contexte. În sala de spectacole, se aude o vioara. Băiețelul, încearcă să își repete pentru prima oară împreună cu pianul cântecelul. În sală, o mamă filmează cu emoție momentul. E pentru tata, care lucrează departe pentru a-și susține băiețelul în visul său.

Într-o țară îndepărtată, un misionar își oferă ultimele medicamente familiei afectate de boală.

Pe un front, un soldat își sărută poza cu cei dragi de acasă și se aruncă în luptă. Într-un birou, o doamnă își trage jaluzelele ca să nu vadă cât a trecut din timpul peste program și se așază înapoi la birou încercând să termine și munca colegei despre care știe că are anumite probleme acasă.

Uneori, mă întreb dacă aceste imagini nu sunt preluate din vreo utopie, din vreo irealitate, dintr-un basm scris de un autor realist. Un fel de paradox, praf de pușcă cu miere. Toate aceste povești însă, au un sămbure comun. Ceva, o forță, absolut impresionantă ne face pe noi, suflete murdare să lăsăm pentru un moment instinctul de a ne pune pe noi înșine pe prim-plan și cele patru camere ale inimii noastre făuresc în noi un strop de divinitate...E împlinirea celei mai mari porunci, poruncă regăsită în orice religie, în orice carte, în orice sfat filozofic, un principiu de bază care până și pentru cei care nu cred în divinitate, stă ca regula nescrisă.

Un strop care pune lumea în mișcare și care ne face să pornim războaie, să ne reconfigurăm toată atenția spre binele celuilalt și să ignorăm măcar pentru o clipă interesele personale, să suferim, să ne bucurăm sincer, să dăm din ce e al nostru, resurse, timp, artă, emoție. Neurobiologic s-a constatat că intensitatea biocurenților din anumite zone cerebrale crește atât de mult și zonele acestea devin mai active fără a putea localiza clar un centru nervos al iubirii în creier. Ceea ce confirmă: dragostea este un strop... strop de divinitate, neînțeles, care întrece orice lege fizică, chimică, biologică. Un strop venit din atemporal, plantat în noi de un izvor ce poartă numele de „dragoste de Dumnezeu”. Izvor, capabil să construiască un univers întreg, galaxii și constelații, să îndeplinească destine, să dea viață unui pumn de lut, să creeze din coasta lui un ajutor potrivit, să îi dea în stăpânire popoare și să îi promită că sămânța lui va fi ca nisipul mării. Să izbăvească în deșert cu mana cerească, să vindece orice boală, să aibă leac pentru orice durere, să ierte orice nelegiuire, orice gând murdar, orice nesupunere.

Pe un deal, trei cruci. Deasupra unei cruci, erau scrise patru litere: INRI. Un deal, pătat de sânge nevinovat, un Dumnezeu făcând sacrificiul suprem, Izvorul oferindu-se pe sine însuși pentru ca noi, restul picăturilor, să avem viață eternă împreună cu El, să ne întoarcem în atemporal. O dragoste care a suportat batjocuri, durere, suferință pentru ca eu și tu să putem să oferim mai departe ceea ce El a lăsat în noi: dragoste. Pentru ca eu și tu să ne iubim unul pe celălalt, ca pe noi înșine. Aceasta e misiunea primită, forță nedescrisă care de peste 2000 de ani ne cheamă să o ascultăm iar noi ne sfășiem

continuare în pagina 6

Sunt uimit de câte moduri găsește Dumnezeu să îmi demonstreze de fiecare dată faptul că poartă personal de grijă și dragostea Lui infinită se răsfrânge la nivel individual. Fiecare experimentăm consecința dragostei lui Dumnezeu într-un mod unic. Tot ce trebuie să facem este să fim atenți în jurul nostru ca să observăm forma luată de dragostea Sa pentru noi.

Dumnezeu răspunde la rugăciuni. Iar uneori răspunsul vine cum nici măcar nu ne-am gândit că ar fi putut veni. Experimentând un astfel de răspuns, încurajarea care vine din partea Lui mă face să stau lângă El și slujirea mea să fie cu totul îndreptată spre gloria Sa.

Dumnezeu ne înconjoară cu oamenii potriviți. Când ai mai mare nevoie de oameni cu care să împărtășești situații din viața personală, El e în control deplin și așează lângă noi oameni pregătiți să asculte și să acționeze.

Acestea sunt două moduri concrete prin care Dumnezeu și-a arătat în ultima perioadă dragostea pe care o poartă pentru mine. Nu o merit, dar harul Său e mai mare decât mine și sunt copleșit de el.

Dumnezeu este aproape! Să băgăm de seamă în jurul nostru la felul în care putem fi o binecuvântare. Pentru slava Lui! Domnul să fie cu noi în orice moment!

Paul Pop

Memorați **Luca 18:16**, apoi ajutați copiii să găsească dumul pentru a fi cu Domnul Isus.

Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi...

(1 Ioan 4:9, 10)

Dragostea lui Dumnezeu față de noi este una nemărginită. Dovada supremă a dragostei lui Dumnezeu este faptul că ne-a iubit atât de mult, încât L-a dat pe Domnul Isus ca jertfă pentru păcatele noastre ca să avem viață veșnică. Nimic nu este mai mare decât acest lucru. El ne-a iubit întâi, ne-a ales și ne-a făcut copiii Săi. El nu ne iubește datorită performanțelor noastre, ci El ne iubește pentru ceea ce suntem. Nimic din ceea ce noi am face nu L-ar putea determina pe Dumnezeu să

ne iubească mai mult sau mai puțin, pentru că dragostea Lui este unică, perfectă și infinită.

Sunt multe moduri în care Dumnezeu își arată dragostea față de mine. În fiecare zi revărsă asupra mea bunătățile și îndurările Lui. Simt ocrotirea Lui la orice pas, îmi dă putere, înțelepciune și toate acestea fără ca eu să am vreun merit.

Dragostea Lui este una veșnică pentru noi, după cum spune și versetul din **Ieremia 31:3**, „... **Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!**”

Prin simplul fapt că ne-am predat viața în mâna Lui, avem parte de o iubire veșnică și necondiționată.

Amalia Matei

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”
(Ioan 3:16)